

A célpont neve: Mr. Snipes

Emma egyetemi tanár volt. Történelmet tanított, és kiváló érzéke volt a kibontakozó katasztrófák felismeréséhez. Gyakran előre tudta, ha például egy kollégája két hónap múlva szőnyegre került, vagy ha egy másiknak felrobbant a kezében a kávéfőző, mert nem rendeltetésszerűen használta. Ha egyik barátnője összejött egy férfival, napra pontosan meg tudta határozni, hogy mikor fognak szakítani. Delphoi minden pénzt megadott volna egy ilyen jósnőért annak idején.

Egyedül a saját életében nem volt képes megjósolni a jövőt – mint ahogy az minden jóstehetséggel lenni szokott. A tanszéken egy férfival osztozott a tanári szobáján, akivel meglehetősen sok időt töltött együtt. Ám csakis munkaidőben. Flörtöltek egymással, de a férfi még nem hívta el randevúra. Emma remélte, hogy talán majd most fordul a szerencse. Egyik nap szándékosan korábban kelt, hogy még a munkaidő kezdete előtt beérjen, ahogy a férfi szokta, és így kettesben lehessen vele.

Útközben azonban egy limuzin állt meg mellette az úton, és egy régi barátja szólt ki neki a volán mögül, hogy tartson vele. Igencsak váratlanul érte a dolog. Limuzinnal még soha senki nem ajánlott neki fuvart, főleg nem egy ismerős arc.

Mint kiderült persze, neki is utolsó útja volt a luxusautóval. A férfi éppen eladni vitte a járművet. Azt mondta, nem lesz már rá szüksége.

Emma mindenesetre beszállt, és hagyta, hogy elkápráztassák.

Aztán karamboloztak.

Mr. Snipes, aki a limuzint vezette, a legteljesebb mértékben beleesett Emmába, már akkor, mikor ő az autóba szállt. A nő számára nem volt kétséges, hogy a baleset is amiatt történt, mert a férfi nem az utat figyelte. Szerencsének számított, hogy nem esett komolyabb bajuk. Egyedül a limuzin lett totálkáros.

Nagy nehezen kikászálódtak az autóból, és leültek az útpadkán. Valaki hívta a rendőrséget és a mentőket. Az utóbbira nem is volt igazán szükség. Snipes erősen vérzett, de Emma tehetséges elsősegélynyújtónak bizonyult, és profi módon ellátta a sebesüléseket. Aztán amíg tartott a helyszínelés, egymást átkarolva ücsörögtek, és próbálták feldolgozni, hogy mi is történt.

Az események váratlan sorozata teljesen elfeledtette Emmával az egyetemi kollégáját, akihez annyira sietett befelé. Sőt mi több, késve érkezett be a munkahelyére, ami egy újabb adag stresszt és tennivalót adott neki. Mire végre megállhatott gondolkodni, a nap már egészen alacsony szögben világította meg az egyetem monumentális épületeit.

Az első szabad gondolata Snipes volt, és a reggel történtek. A limuzin, a fuvar, a karambol, az elsősegély, és az a megnyugtató érzés, amíg a férfival egymást átkarolva üdögéltek az út szélén. Nem is kifejezetten megnyugtató, inkább valami bizsergető, izgalmas boldogság.

Snipes magának való fickó volt, de mindig sikerebbnek tűnt a világ összes emberénél. Mintha csak tudna egy olyan receptet az élethez, amit Isten csak neki nyilatkoztatott ki, s ezért pár lépéssel a többiek előtt járt. És mindez talán fel se tűnt neki. Egyszerűen csak tette a dolgát, mint mindenki más.

Egy hirtelen ötlettől vezérelve Emma felhívta őt. Azon kapta magát, hogy egyszeriben tudni akar mindent, ami Snipest azzá teszi, akinek ő ismeri. Hogy miért olyan rejtélyes, miért tűnik sikeresnek, és miért van a szája sarkában mindig egy csalóka mosoly...

– Halló?! – A férfi hangja érezhetően feszült volt a telefonban.

– Snipes? – szólt bele a készülékbe Emma. – Te vagy az? Emma vagyok!

– Ó, szia, Emma! – derült hirtelen jobb kedvre Snipes. – Jól vagy?

– Hát... Igen, persze... Vagyis nem! Szeretnék veled beszélni! Persze csak ha nem zavarlak...

– Úgy érted, találkozunk? Hol vagy most?

– Mindjárt a körtéren leszek. Ide tudsz jönni?

– Negyed óra, és ott leszek!

Ez gyorsan ment, gondolta magában Emma, miután letették a telefont.

A férfi tényleg ott volt, tizennégy perc ötvenkilenc másodperc elteltével. Beültek egy kávézóba,

és Snipes meghívta Emmát egy kávéra, jó sok habbal. Egy nehéz nap után a tejszínhab mindig telitalálat.

Beszélgetni kezdtek a reggel történeteiről, és Emmának máris igen sok mindent sikerült kideríteni Snipesről. Ám az új információk korántsem növelték a szenvedélyét a férfi iránt. Kiderült, hogy magánnyomozóként dolgozik, és vonzzák a veszélyes ügyek. Mintha lenne némi érthetetlen halálvágya, ami közvetve ugyan, de a reggeli balesetet is okozta.

A legszörnyűbb az volt, hogy mindezt olyan sármal tudta előadni Emmának, hogy a nő teljesen lefegyverezve érezte magát. Képtelen volt ellenállni a flörtnek, és egyszer csak azon kapta magát, hogy Snipes karjai közt igencsak intim pozícióban élete leghevesebb nyelvcsatáját vívja.

Egy hang azt kiáltotta Emma fejében, hogy *Elég! Fejezd be!* – ám ő képtelen volt rá. Egyszerűen élvezte, hogy Snipes megszerezte, és hogy éppen az ő karjaiban hullik le róla minden teher, ami addig ránehezedett. Olyan jó volt, hogy legszívesebben megörökítette volna ezt a pillanatot.

Ám a büntudat mégsem hagyhatta, hogy teljesen feloldódjon. Túl gyorsan történt ez az egész, és lehet, hogy hibás döntés volt. Túl sokat engedett meg a férfinak egyszerre. Hát mégis minek nézi őt, hogy csak így leteperje?

Hirtelen elfordította a fejét, és nem hagyta, hogy Snipes tovább csókolja. Sőt elébe is ment az effajta további illetlenkedésnek, és a vállára hajtotta a fejét. Így megvolt az ő teljes boldogsága is, és Snipeset sem hagyta, hogy bármit megengedjen magának.

Habár később, mikor este odahaza aludni tért, azért rájött, hogy tévedett. Hiszen Snipes igenis megcsókolta őt, akár félbeszakította, akár nem. Megtörtént. Aztán pedig... hiába minden okoskodás, hogy Snipes túl veszélyes, és túlzottan magának való – nem tetszett neki a gondolat, hogy egyedül kell ágyba bújni. Atkozta a sorsot, amiért most nem volt vele a férfi, és most azért érzett büntudatot, mert nem engedett a férfinak többet. Meg azért is, hogy Snipes nem volt rámenősebb. Igazán megtehetette volna, hogy csak még egy kicsit többet próbálkozik, ő ugyanis hagyta volna magát. Hisz szerette volna. Szerette volna csókolni, amíg csak bírja szusszal, sőt szeretett volna a karjaiban elaludni.

Helytelen lett volna, ha ilyen gyorsan felhívta volna magához. Igen, persze, már régóta ismeri, de akkor is, ez túl gyors... Nem tett volna jót a kapcsolatuknak. Már ha van egyáltalán értelme kapcsolatáról beszélni. Egyelőre nincsen szó többről, mint egyetlen nap eseményeiről. Ráadásul félt is volna attól, hogy huzamosabb ideig kitegye magát azoknak a veszélyeknek, amikbe Snipes időről időre belesodródik. Ennek ellenére mégiscsak azon törte a fejét, hogy hogyan tovább. Azt ízlelgette magában, hogyan lehetne mégis együtt élni a férfival. Mert akarta őt.

Hogy milyen gondolatokkal a fejében indult el aznap reggel, immár eszébe sem jutott. Nem emlékezett már a kollégájára, sem a munkahelyi állandó nyomásra. Egyre csak Snipeson járt az esze, és úgy húzta magára a takarót, hogy kezében tartotta a mobiltelefonját. Hátha a férfi is éppen rá gondol, és esetleg felhívja. Esetleg még kedve szottyán át is jönni hozzá, hogy mégis együtt töltsék az éjszakát.

De Snipes csak nem telefonált, és Emma kezdte feladni. Már-már azon volt, hogy akkor felhívja ő, ám ahhoz meg nem volt bátorsága. *Nőnek ilyet nem illik, a férfi dolga, hogy telefonáljon.* Bár ilyen késő éjszaka egyébként is illetlenség, ha már az etikettnél tartunk.

Aztán a képernyő hirtelen felvillant. Nem hívás, nem SMS, hanem egy online üzenet. Egy levél, magától Snipestől. Emma azonnal megnyitotta, és elolvasta.

Szia!

Sajnálom, hogy ilyesmivel gyötörlek, igazán nem akartalak belekeverni! Viszont az a nagy helyzet, hogy elraboltak. Kirángattak az ágyamból úgy, ahogy voltam, és elhoztak valami teljesen ismeretlen helyre, valami társasháznak az ötödik emeletére, és most itt ülök, tők egyedül, ruha nélkül, és egyáltalán nem áll jól a szénám.

Tudom, hogy mire ezt elolvasod, már reggel lesz, vagy még később, de a legjobb esélyem akkor is az, ha írok. Máshogy nem tudok segítséget kérni. Hívd a rendőrséget! Mondd meg nekik, hogy

egy csapat terrorista támadást tervez az egyik belvárosi szálloda ellen! Az adatokat mellékelve küldöm. Felesleges mondanom, hogy sürgős...

És bármi történetük is ezután, tudnod kell, hogy sokat jelentesz nekem! Talán nevetségesen hangzik, de mindig is így volt. Szégyellem magam, hogy csak most jöttem rá, és hogy csak így, ilyen körülmények között tudom ezt elmondani. Remélem, megbocsátasz!

Snipes

Először azt hitte, hogy a fickó csak szórakozik vele. Valami perverz poén. Egyedül van, egy társasház emeleti lakásában, méghozzá ruha nélkül. A hülye férfiak mind egyedi és kifacsart módon udvarolnak, de hát épp ez benne az izgalmas.

Aztán elolvasta még egyszer, és kezdett letisztulni előtte, hogy Snipes valószínűleg tényleg bajban van. A maga veszélyes életmódjával ezúttal komolyan bajba sodorta magát, és ráadásul éppen egy terrorista csoport rabolta el. Annyira hihetetlen... De ha mégis igaz, akkor meg... A francba is, ez nagyon rossz vicc!

Hirtelen felsikoltott. Kirázta a hideg a gondolattól. Azonnal kiugrott az ágyból, és remegő kézzel tárcsázta a rendőrséget. Elmondta nekik, hogy mi állt a levélben, és könyörgött nekik, hogy derítsék ki, honnan érkezhettek. A válasz sajnos az volt, hogy nem tudják visszafejteni, hogy milyen koordinátákról küldték a levelet. Az ügyön azonban már percek óta nagy erővel dolgoztak, ugyanis nemrég ők is kaptak egy üzenetet ugyanerről a terrorfenyegetésről. Megígérték, hogy kiküldenek valakit hozzá, afféle megnyugtatóként.

Emma letette a telefont, és idegesen járkálni kezdett a házban. Tett-vett, mindenhez hozzányúlt, de minden használatlanul vissza is került a helyére. Nem tudott mit kezdeni a tehetetlenségével, képtelen volt egy helyben nyugton maradni.

Aztán az ablakban kék-piros villogásra lett figyelmes, és néhány másodperc múlva kopogtak az ajtaján. Odasétált, elfordította a kulcsot, és kinyitotta. Egy szőke rendőrnő állt a küszöbön. Fél fejvel magasabb volt nála, és meglehetősen komoly, felelősségteljes arcot vágott, de mikor tekintete találkozott Emmáéval, némileg megenyhült.

Miután beljebb került, és az ajtó becsukódott mögötte, Kuzmich Veronika néven mutatkozott be.

Az egyik ember éppen egy rágót hámozott ki a dús szakállából, a másik idegesen meg-megdőlve előre egy csekket bámult, amit a kezében tartott. A harmadik a barátnője fenekét fogta, és a hüvelykujja állandóan becsúszott a lány pólója alá. Egy idősebb hölgy hosszú percek óta kotorászta az aprót a tárcájában, hiába mondta a pult mögött ülő fiatal hölgy, nincs rá szükség, inkább haladjon a sor. A mögötte várakozó százhatvan centis, kopasz, tetovált férfi kemény szavakkal illetve a töketlenkedésért, mire a nő abbahagyta az apró keresését, megfordult, és felpofozta. Aztán sipítózó hangon elmondta neki a magáét.

A szakállas ürge, még mielőtt a helyzet tovább fajulhatott volna, felordított. A kezében tartotta a rágógumit, néhány szórszállal együtt. A kiáltására csönd lett a teremben, és ő ijedten nézett körbe.

A kopasz fickó már az imént éppen elszánta volna magát, hogy megragadja az idős hölgy karját, és úriemberhez méltó módon kikíséri, csak hogy ne legyen botrány, de a hirtelen beállt csönd megoldotta a problémát. Az öreg nő kísértelt a teremből, és a szokásos rituálé folytatódott a bankban.

A fiatal pároska csókolózni kezdett, és a srác keze eltűnt a lány farmernadrágjában. Csak egyvalakinek szúrt ez szemet, a többiek észre se vették. Szintén egy öreg, konzervatív, lefelé görbülő száju asszonyság volt az illető. Egy az öt darab közül, akik a helyiségben tartózkodtak, és habár folyamatosan cserélődtek, érzékszerveikkel állandóan lefedték az összes négyzetcentiméternyi felületet, mint egy modern térfigyelő-kamerarendszer.

– Hát hogy képzeled fiatalember? – kiáltott oda a néni a srácnak, de az meg se hallotta.

– Elnézést! – tolakodott be elé egy férfi, mert látta, hogy felszabadult mögötte az ablak, ahová az asszonyság is sorban állt.

– Hé, mit képzels magáról?! – fordult hirtelen utána a néni.

A lány, aki az ablak túloldalán ült, nem csinált ügyet a dologból. A férfi előbb került sorra, és mikor az idős asszony felháborodva odafurakodott, finom szavakkal megkérte, hogy legyen szíves kívárni a sorát. Fellebbezésnek többé nem volt helye, és a férfi mindezt egy kedves mosollyal hálálta meg, amitől a lány teljesen elolvadt.

Összesen négy ablak előtt álltak sorban az emberek, kettő mögött egy-egy nagyjából húszéves lány, a többiben pedig egy ugyanennyi idős fiú és egy ötven körüli férfi igyekezett a kliensek segítségére lenni. Előttük két-háromfős sorok álltak, s minden sorra kerülő más és más ügyben fordult a bank alkalmazottaihoz. Akik nem sorban álltak, hanem a padokon ültek, azok többnyire már mind sorra kerültek, ám olyasmit kértek, amire újabb hosszú percekkel kellett várakozniuk.

Koll nyomozó ebből a szempontból kivételt képzett. Ő azért ült a padon, hogy szemlélődjön egy kicsit, mielőtt munkához lát. Nem is annyira az ügyfelek érdekelték, hanem sokkal inkább a személyzet négy tagja, akik az ablakok mögött ültek.

A két férfi, amikor nem épp az ügyfelekhez beszéltek, akkor egymást szórakoztatták az üvegfal mögött poénos beszélésekkel és egymás heccelésével. Sőt gyakran azalatt is, amíg az ügyfelük szemébe néztek, és rutinosan tették a dolgukat. Az ötvenes fickó meglepően fiatalos léleknek tűnt emiatt. A másik srác meg az enyelgő párocskát figyelgette észrevétlenül, és Kollnak feltűnt, hogy a lánynak máris sikerült felkelteni az érdeklődését néhány lopott pillantással. A barátjának mindez persze elkerülte a figyelmét.

A másik ablaknál, ahol az egyik húszas lányka dolgozott serényen, Koll másfajta dolgokra is figyelmes lett. A lány időről időre lenyúlt az asztal alá, és közben másik kezével megigazgatta a haját. Mikor így csinált mindig elnézett oldalra, mintha csak attól rettegne, hogy észreveszi valaki.

Koll beállt az ő sorába, és továbbra is nyitva tartotta a szemét. Láta, ahogy a csekkes fazont a másik lány idegesen elküldi, mondván, hogy azt itt nem lehet beváltani, akármennyire is szeretné. Aztán látta, ahogy a szakállas férfi bekap egy rágót, épp mielőtt sorra kerülne a személyzet legöregebb tagjánál. Még egyszer végigmérte, és megállapította, hogy utál hivatalos ügyeket intézni, de leginkább otthonról kimozdulni: nagydarab volt, haja kócos, arcszőrzete rendezetlen, kopott pólót viselt, és melegítőnadrágot, ami alig ment rá. Fogalma sem volt a civilizált kinézetről. És vadul csámcsogott a rágógumiján, ezzel is leküzdve az abból fakadó feszültséget, hogy kívül került a komfortzónáján.

– Üdvözlöm, miben segíthetek? – szólította meg hirtelen a nyomozót a pult és a kis üveglablak mögött ücsörgő lány. Kedves mosolyt erőltetett az arcára, de Kollt ez nem győzte meg.

– Hogy hívják? – kérdezte kíváncsian, és a lány máris kizökkent az addigi ritmusból.

– Rebeka – felelte csodálkozva.

– Megkérdezhetem, milyen régóta dolgozol itt, Rebeka? – faggatózott tovább Koll, mintha mi sem volna természetesebb, és közben elkezdett a tárcája után kotorászni a zsebében.

– Nagyjából egy éve, miért?

Koll megtalálta a tárcáját, és kinyitotta. – Akkor bizonyára ismerte Sebes Melindát.

Rebeka egy pillanatra lefagyott, aztán megpillantotta a nyomozó kezében annak rendőrségi igazolványát, és azonnal rávágta, hogy *igen*.

– Mit tud elmondani róla?

– Ő az igazgató titkárnője. Fönt van a másodikon. Ha szeretné, odavezethetem... – Rebeka már pattant is volna föl a helyéről, de a nyomozó megrázta a fejét.

– Nem szükséges, egyelőre. Melinda nincs fönt.

Rebeka értetlenül nézett rá.

– Amennyire meg tudta állapítani, jóban voltak az igazgatóval?

Rebeka elnézett oldalra. Egyértelműen nem akart válaszolni. Ha ezek után mondana valamit, az aligha felelne meg az igazságnak. Látszott rajta, hogy nem akarja elárulni a főnökét, akitől az állása függ.

– Értem. És a kollégái?

– Melinda rendes lány, mindannyian kedveljük. Persze vannak, akik féltékenyek rá – és a kolléganője felé pislantott. – De ne gondoljon semmi rosszra! Csak tudja, egyidős velünk, később is jött, mégis jobb pozícióban van, meg többet keres, mi. Vannak, akik ezzel nehezen békélnek meg – és ismét a kolléganője felé sandított.

– Főleg ha még munkaidőn felül is az főnök társaságát élvezzi...

– Hát igen... – bólogatott a lány hevesen, aztán rájött, hogy hibázott. Elárulta magát, és mikor ez világossá vált számára, elvörösödött. – Nem úgy értettem...

– Nincs semmi gond, sok ilyennel találkoztam már! – legyintett a nyomozó.

– De nem, ők nem... Már nem csinálják.

– Valóban?

– Az utóbbi napokban a főnök mindig mérges volt Melindára. Késett, nem végezte a dolgát rendesen, meg hasonló. De szerintem nem ez volt az oka. Valamin összekaphattak...

– Nocsak!

Rebeka megint zavarba jött, hogy talán túl sokat árult el.

– Mondja, beszélhetnék esetleg a főnökével? Az igazgatóval?

– Megtudhatom, milyen ügyben?

– Azt nem hiszem. Jobb, ha kimarad belőle!

– De úgy érzem, már nyakig benne vagyok...

– Higgye el, jobb magának, ha nem tud többet!

Ez elég meggyőzően hatott a nyomozó szájából. Rebeka felpattant, és elment az igazgatóért. Alig telt el öt perc, és vissza is tértek mindketten. Az igazgató kezét fogott Kollal, és beinvitálta egy tárgyalóterembe.

– Miben lehetek a segítségére, uram? – kérdezte, miközben helyet foglaltak egy asztal mellett.

Az igazgató egy negyven körüli férfi volt, már javában elkezdett őszülni, de az arcán még nem mutatkoztak ráncok. Kézszorítása finom határozottságról árulkodott, de a tekintete folyton ide-oda ugrált, ezért Koll már előre érezte, hogy valamivel mégiscsak sikerülni fog sarokba szorítani.

– Sajnálom, hogy tőlem kell megtudnia, de a titkárnője, Sebes Melinda tegnap este meghalt – nyitott a nyomozó rögtön egy felütéssel.

– Mi? – az igazgató falféher lett, izzadni kezdett, és enyhe remegés fogta el. – Nem, az nem lehet!

– Megölték.

A fickó a két kezébe temette az arcát. – Ó, istenem! Hogy... Hogy történhetett ez? Ki tette? De miért? Jóságos isten, miért tenne ilyet valaki?

– Ezt próbálom kideríteni. Úgyhogy ha nem bánja, feltennék néhány kérdést...

Az igazgató megpróbálta összeszedni magát, és bólintott.

– Észrevett bármi szokatlant Melinda viselkedésében az utóbbi időben?

– Nem, nem kifejezetten...

– Nem lett hirtelen ellenséges? Esetleg hanyagabban végezte a munkáját, kevesebbet beszélt, lefogyott?

– Ami azt illeti, de, ez mind így volt. Amióta új helyettesem van, teljesen megváltozott a viselkedése. Azt hiszem, féltékenység lehet az oka. Mivel az új helyettesem szintén egy csinos, fiatal hölgy, valószínűleg attól tartott, hogy így kevesebb figyelmet kap... Ó, istenem...

– Talán tényleg kevesebb figyelmet kapott.

– Hát azok után, hogy ellenségesen kezdett viselkedni, nyilvánvalóan. De mégiscsak a titkárom...

– Ne haragudjon meg érte, de meg kell kérdeznem: maga ölte meg?

– Még mit nem! Mégis miért tettem volna?

– Mondjuk az ellenséges viselkedése f nagyon összekaptak tegnap, és annyira elragadta az indulat, hogy véletlenül megölte.

– Képtelen lennék embert ölni még véletlenül is.

– Akkor esetleg egy kollégája?

– Nem, egyikük se. Nem veszek fel gyilkos hajlamú embereket, nekem elhiheti.

Ezen a ponton az igazgató megtörölte izzadt homlokát, és Koll elgondolkodva tekintett maga elé. Nem állt össze a kép. Az igazgató titkolt valamit, az egyértelmű. És ez a dolog független a gyilkosságtól. Nyilvánvaló. De mégis, a gyilkosságot valaki olyan követte el, aki a banknál dolgozott. Ezt súgta a megérzése. És valahogy az sem volt teljesen rendben, hogy az új igazgatóhelyettes ennyire ellenséges viselkedést váltott ki Melindából. Itt még lennie kell valaminek.

– Idehívná az új helyettesét, kérem? Feltennék neki is néhány kérdést! – mondta Koll.

– Természetesen! – az igazgató láthatóan megnyugodott kissé, de még mindig nem tudta igazán feldolgozni, hogy a titkárnőjét megölték. Egészen pontosan elvágta a torkát egy rövid pengéjű kés-sel. A holttesten csak egy vékony, fehér hálóing volt, és az ágya mellett találtak rá a földön. A lakása ajtaját nyitva felejtették, így találtak rá.

Az igazgató behozta a helyettesét a tárgyalóba. Koll rögtön megállapította, hogy azért néhány évvel idősebb az ügyfélszolgálatnál üldögélő hölgyeknél. Hosszú, szőke haját kibontva hordta, elegáns és egyszersmind csinos blúzt és kosztümöt viselt. Magassarkúban volt, ami annyira megemelte, hogy még az igazgatónál is magasabbnak tűnt egy fél centivel.

– Milyen jól ismerte Melindát? – kérdezte Koll, miután mindhárman ismét helyet foglaltak az asztalnál.

– Nem igazán – felelte a nő. – Nem vagyok itt olyan régóta.

Koll végignézett a két emberen. – Önök között több van munkahelyi kapcsolatnál?

– Nem – vágta rá mindketten egyszerre.

– Mégis hogy jön ez ide? – háborodott fel a nő.

– Csak kérdeztem – vont vállat Koll, és elmosolyodott.

Míg a férfi tekintetében aggodalmat látott, és folyton azt leste, mit mond a beosztottja, addig a nő tekintete teljesen hideg maradt, még ha élénken gesztikulált is. Rendkívül kifinomult mimikája volt, ami azonban hiába tűnt beszédesnek, mert mikor Koll a szemébe nézett, hirtelen elveszett a kiszámíthatatlan ürességben. Valahogy nem tudott kiigazodni a nőn.

– Mit is mondott, hogy hívják? – kérdezte meg tőle a nyomozó.

– Szabrina. Éki Szabrina – felelte ő.

– Szabrina, ön a nőkhöz vonzódik?

– Fúj, nem! Most sértegetni akar?

– Akkor csak nem szereti az idősebb férfiakat? Talán visszataszítónak találja az igazgatót?

– Hogy jön ez ide? Ez nem tartozik magára! Egyébként pedig semmi bajom az idősebb férfiakal. Az igazgató igenis jól néz ki. De nekem már van valakim.

– Értem. És hogy jön ki a munkatársaival?

– Én? Remekül! Úgy érzem, itt szeretnek engem. Az első perctől fogva. És én is őket. Csupa rendes ember, leszámítva azt a barom Bettit, aki azóta szívatta szegény Melindát, amióta csak idejöttem.

– Ön is úgy gondolja, hogy egyik kollégája se lenne képes hirtelen felindulásból gyilkosságot elkövetni?

– Így van. Hirtelen felindulásból semmiképp sem. Csakis szándékosan. Betti mindig is ki akarta kaparni Melinda szemét, csak sosem adódott rá alkalma.

– Szóval úgy gondolja, ő tette?

– Nem, dehogyis! Ő biztosan nem. Neki sosem adódott volna alkalma rá, hogy kivitelezzen egy gyilkosságot. Ahhoz túlságosan is körülményes.

– Ön szerint ki tette akkor?

– Fogalmam sincs. Elképzelni sem tudom.

– A kollégái közül valaki?

– Talán. De csak ha nem hirtelen felindulásból történt.

– És ha az igazgató tette? Ők állítólag jóban voltak, amíg önt fel nem vették.

Szabrina az igazgatóra nézett, aztán megrázta a fejét. – Nem, ő sosem tenne ilyet. Miért, arra gyanakszik?

– Nem tudom. Hogy hívták az előző igazgatóhelyettest?

– Snipes. Ez egy angol név. Úgy kell leírni: S, N, I, P, E, S. Snipes.

Veronika leült a nappaliban, és Emma főltett egy kávé a tűzhelyre. Aztán ő is kijött a konyhából, hogy beszélgethessen a rendőrnővel.

– Mióta ismeri Snipest? – kérdezte Veronika.

– Hét éve – felelte Emma.

– Olyan rég? De mennyire közlőrl?

– Hát, sokáig csak barátok voltunk. Ismertük egymást, voltak közös programok közös barátokkal, de ennyi. Nekem mondjuk mindig is bejött, csak olyan elérhetetlennek tűnt. Aztán megjelent a limuzinjával, mintha csak engem akart volna lenyűgözni, és elmondta, hogy én is tetszem neki, csak eddig nem tudta beismerni magának se. Volt egy karambolunk, aztán úgy tűnt, mintha a sorsunk összefonódott volna. Egy pillanatra azt hittem, hogy kialakulhat valami köztünk. De ezek után ír egy e-mailt, hogy elrabolták...

– Nagyon sajnálom!

– Hát igen... De kérem, ne is hallgasson rám, én csak itt fecsegek; ha zavarja, nyugodtan csapjon le!

– Hoztam ugyan gumibotot, de reméltem, hogy nem kell majd erre használnom...

Mindketten elnevettek magukat. Ebben a feszült helyzetben remekül oldotta a hangulatot egy csipetnyi humor.

– Na jó, ez kínos... – szögezte le Emma.

– Az – értett egyet Veronika, de ezután mindkettőjükből újra kitört a nevetés, és sokkal harsányabban, mint az előbb. Alig bírták abbahagyni.

Aztán elkészült a kávé, és Emma kiment érte a konyhába. Egy tálcán hozta be a két csészét és az egyéb kellékeket, amikre még szükség lehetett.

– Nagyon nem szeretném, hogy Snipesnek baja essen! – szólalt meg Emma, miközben mindketten hozzáláttak a forró kávé elfogyasztásához. – Úgye szólnak majd, ha megtalálják?

– Persze! Hazahozzuk, ne féljen emiatt! – és Veronika elbámult a távolba, mintha csak egy olyan emléket idézne fel, amikor ő is hasonló cipőben járt.

– Van férje? – kérdezte Emma.

– Nincs.

– És vőlegénye? Bár gondolom, akkor is fordítva élhetik meg az ilyesmit, hiszen ön a rendőr!

– Nincs senkim, egyedül élek. És ha lenne is, az is hasonlóan veszélyes szakmát választana.

– De miért? Miért keresi bárki is a veszélyt?

– Nos, én úgy tartom, hogy ha nem kockáztat, nem is élsz. Nem tudnék elképzelni egy olyan életet, ahol állandóan biztonságban vagyok. Az egyébként is biztosan túl unalmas lenne nekem.

– Szerintem az ilyen emberek, akik mágnesként vonzzák a veszélyt, nem véletlenül maradnak egyedül.

– Hé, figyelmeztetek, hogy még mindig nálam van a gumibot!

Újra kitört belőlük a nevetés, de Emma jobban szórakozott a dolgon, mint Veronika. Veronikát aggasztotta valami, és nem lehetett eldönteni, hogy az fájt-e neki, hogy Emmának igaza van, vagy csupán a kötelességéből adódó felelősségérzet nyomasztotta ennyire.

A rendőr adóvevője aztán egyszer csak megszólalt. – Minden egységnek: megvan a terroristák rejtékhelyének címe!

Mindkét nő felkapta a fejét. A címet bediktálták a rádióvevőn keresztül, és aki csak hallotta, az eszébe véste. Egy rohamcsapatot küldtek ki a helyszínre, hogy megtisztítsák a terepet.

– Bocsáss meg, de most mennem kell! – jelentette ki Veronika, ugyanabban a közvetlen hangnemben, amit az oldott hangulatban már megengedett magának.

- Hadd menjek veled! – könyörgött Emma. – Hátha ott van Snipes...
- Azt hittem, utálod a veszélyes dolgokat!
- De ez most más, Snipesről van szó!
- Sajnálom, de civileket vagy hozzátartozókat nem vonhatunk be rendőri akciókba!
- Senkinek nem kell megtudnia! Csak vigyél a helyszínre!
- Nem tehetem, sajnálom!
- Könyörgöm!
- A szabály az szabály. Ha a férjed ott lesz, hamarosan viszontláthatod. Ígérem.
- Te jó ég, még csak nem is a férjem!

Veronika már ki is lépett az ajtón, és szélsebesen beült a rendőrautójába. Ráadta a gyújtást, indelt, és rákanyarodott az útra.

Emma azonban máris a nyomában volt. Saját autóba ült, indított, és még mielőtt a rendőrautó eltűnt volna a kanyarban, ő is lehajtott a padkáról.

Koll megtalálta a hön áhított gyenge pontot, ahol rést üthet a rejtély masszívan felhúzott burkolatán. Szabrina elárulta magát, mikor a feltett kérdésre előbb válaszolt, mint az igazgató. A nő számára tehát ez a Snipes különös jelentőséggel bír.

A nyomozó tehát nem hagyta annyiban a dolgot. – Ön honnan ismeri Mr. Snipes?

– Találkoztam vele néhányszor, mielőtt ide kerültem – felelte a nő, és zavartan hátrafésülte a haját a füle mögé.

– Snipes és Melinda között tudnak bármilyen komolyabb kapcsolatról?

– Mi? Dehogy! Az kizárt! – felelte Szabrina, de máris megbánta, egy felhő suhant át az arcán, majd komolyan elgondolkodva hozzátette: – Vagyis... Jobban belegondolva, talán mégis lehetséges.

Koll kényelmesen elterpeszkedett a székében, és minden figyelmét Szabrinára összpontosította. Az igazgató most már akár ki is mehetett volna, többé nem volt rá szükség. A nyomozó tisztán látta, mi a helyzet: a nő egyre csak kódósított, igazán figyelemre méltó módon, amíg szóba nem került Mr. Snipes. Aztán kiesett a nyeregből, és többé nem tudott józanul gondolkodni.

– Határozottan volt köztük valami, most, hogy így mondja! – jelentette ki az igazgató.

– Miért ment el Mr. Snipes? – kérdezte Koll. – Ő mondott fel?

– Igen, persze! És valamiért ahhoz is ragaszkodott, hogy minél gyorsabban távozhasson.

– Tényleg? És ön szerint miért?

– Amennyire tudom, valami családi ügy volt a háttérben – vette át a szót Szabrina.

Koll ránézett. – Hányszor találkoztak maguk?

– Háromszor... Vagy négyszer, már nem emlékszem.

Hazudik – állapította meg magában a nyomozó, és most először beszédesnek látta Szabrina tekintetét. Látta benne a kétségbeesést, és hogy egyre nehezebb tartani az álcát. Sarokba volt szorítva, és amíg egymás szemébe néztek, egyre erősebb volt ez az érzés. Most már mindketten *tudták*.

De Koll végül elfordította tekintetét, megköszönte az igazgatónak, majd a helyettesének, hogy a rendelkezésére álltak, és távozni készült. Azt mondta, nem kéri, hogy kikísérjék, kitalál magától is.

Útközben megállt Rebekánál, és intett neki, hogy hagyja egy picit a munkát, beszélni szeretne vele.

– Nos? – kérdezte a lány. – Mégis elmondja?

– Nem. Csupán lenne még egy szívesség...

– Uram! – kiáltott oda hátulról Szabrina. – Kérem, várjon! Beszélni szeretnék önnel! – Közben közelebb jött. – Négyszemközt.

Rebeka értett belőle, és visszament a feladatát végezni. A sor közben kétszeresére duzzadt az ablaka előtt.

– Nyomasztja valami? – kérdezte a nyomozó Szabrinától.

– Nem. Csak figyelmeztetni akartam – felelte a nő. – Én nem az vagyok, akinek hisz.

– Csakugyan?

– Rendőr vagyok, mint ön.

– Tudja ezt igazolni?

– Nem. Be vagyok épülve, még hozzá nagyon mélyen. De kérdezzen utánam a kiemelt bűnügyek osztályán! Kuzmich Veronika, hadnagy. Igazolni fognak. Ha gondolja, kérjen rólam fényképet!

– Szóval beépített... – Koll körülnézett, és meggyőződött róla, hogy senki sem hallgatózik. – Gondolhattam volna!

– Sajnálom, de nem akartam tönkretenni az álcám. Hálás vagyok, amiért nem kényszerített rá!

– Ne hálálkodjon, csak idő kérdése lett volna, hogy letartóztassam!

– Nem tudott volna semmit rám bizonyítani!

– Tudtam, hogy rejteget valamit, és kiderítettem volna, hogy mit.

– A gyilkosságot nem én követtem el. Az az igazgató műve.

Koll felnézett a mennyezetre. Nem volt az ínyére ez a forgatókönyv.

– Tudja bizonyítani? – kérdezte aztán.

– Nem, még nem – válaszolta a nő. – De teljesen biztos vagyok benne. A beépülésemnek feltétele volt, hogy elcsábítsam Dáriuszt, az igazgatót. Csakhogy Melinda, a titkárnő elég közeli kapcsolatban állt vele. Zokon vette, hogy Dáriusz kevesebb figyelemben részesítette, ezért állandóan igyekezett keresztbe tenni neki, ahol csak tudott. Szerintem betelhetett a pohár az igazgatónál.

– Ezért elment a lakására, és elvágta a torkát?

– Tartok tőle, hogy Melindának ezúttal sikerült mégis felcsábítania magához Dáriuszt. Összekoszolták a lepedőt, aztán meg hajba kaptak, és történt, ami történt.

– Elég jó a fantáziája!

– Nem hisz nekem?

– Nem tudom, mit higgyek. És mi a köze ehhez az egészhez Mr. Snipesnak?

A nő félretekintett. – Miatta épültem be. Mr. Snipes egy veszélyes figura. Számtalan gyilkossághoz van köze, de egyik sem bizonyítható. És nemrég rengeteg pénzre tett szert. Mivel legutóbb ennek a banknak volt az igazgatóhelyettese, arra gyanakodtam, hogy innen van a pénz. Tudja, a bankokban sok pénz van, kézenfekvő tehát, hogy...

– Talán kirabolta a bankot?

– Nem hiszem. Inkább sikkasztott, vagy hasonló. Valami, ami nem feltűnő.

– Egy hete van itt, és még nem sikerült kiderítenie?

– A fickó profi.

– Maga viszont nem az. A gyengéje Mr. Snipes, de nem tudom miért. Ha róla van szó, nem lát tisztán.

– Hosszú történet.

– Vagy túl régóta van a nyomában, és nyomasztja, hogy még nem tudta elkapni; vagy időközben beleszeretett.

Veronikának kiült az arcára a válasz. Nem ideges lett, hanem érzékelhetően elpirult.

– Ha ki akarja deríteni, hogyan jutott pénzhez Mr. Snipes, kérdezze Rebekát!

– Miért éppen őt?

– Mert ő is ugyanezt teszi. Mielőtt önök után érdeklődtem volna, egy órát ücsörögtem a hallban. Elég sok minden szemet szűrt, többek között egy lány az egyik ablak mögött, aki időről időre némi pénzt csúsztatott a zsebébe. Ilyenkor mindig eltakarta az arcát, hogy ne olvashassanak le róla semmit, és ügyesen leplezte a mozdulatot a kamerák elől is. A maga nemében Rebeka profi. Ráadásul miért gyanakodna rá bárki is? Egy kedves, aranyos leányzó, mindenben segítőkész, és kellően lelkes. Első ránézésre teljesen ártatlan arca van.

– *Miért gyanakodna rá bárki is?* – ismételte meg a kérdést a nő. – Dáriusz senkire nem gyanakodna, akármilyen ábrázata is legyen. Bármibe lefogadom, hogy valahonnan neki is sok pénz landol a zsebében, pedig ez a bank arról híres, hogy mindent nagyon kedvező áron intéznek, és alacsony kamattal.

– Talán sok az ügyfél emiatt...

– Nézzen körül, hány embert lát?

– Igaz, nem túl sokat.

– Valami másról lehet szó.

– Rebeka megerhet egy próbát...

Mindketten odasétáltak a lányhoz, és újból megkérték, hogy szenteljen nekik egy kis időt. Addig az ügyfeleket átirányították egy másik ablakhoz.

A három ember félrehúzódott egy üres sarokba. Úgy helyezkedtek el, hogy Rebeka állt a falnak háttal, Szabrina és Koll pedig vele szemben.

– Mondja el, miben mesterkedett Dáriusz és Mr. Snipes! – szögezték neki a kérdést a lánynak.

– Én nem tudok semmit! – emelte föl megadóan a kezét Rebeka. – Fogalmam sincs róla, hogy mesterkednek egyáltalán valamiben...

– Akkor gondolkodjon egy kicsit! Csak észrevett valamit! Láta azt is, hogy Betti miként áskálódott Melinda ellen. Biztos vagyok benne, hogy látott mást is.

– Nem, én csak... Én nem láttam semmit!

Rebeka kezdett kétségbeesni, és tudatosult benne, hogy fizikailag is sarokba van szorítva.

– Engedjenek el! Kérem!

– Tudjuk, hogy stikában pénzt csúsztat a zsebébe, mikor nem veszik észre – húzta elő az ütő kártyát Szabrina.

– Vagyis tulajdonképpen minden egyes kifizetésnél – egészítette ki Koll.

– Kérem! Ne bántsanak! – könyörgött a lány, és könnyezni kezdett.

– Csak feleljen a kérdésünkre!

– Jó, elmondok mindent, de kérem, ne bántsanak, én nem ártottam senkinek! – Rebeka valósággal elbújt a kezei mögött.

– Jöjjön, menjünk át a tárgyalóba, ott talán könnyebb lesz! – javasolta Szabrina, majd mindhárman visszasétáltak az üresen hagyott szobába.

Miután helyet foglaltak, Rebeka beszélni kezdett: – Én csak... Csak azért csináltam, hogy el tudjam tartani a testvéreimet... Tudják, a szüleink meghaltak, és...

– Minket most nem ez érdekel, Rebeka! – szólt közbe az igazgatóhelyettes. – Azt szeretnénk tudni, hogy hogyan tettek szert rengeteg pénzre Dáriusz és Mr. Snipes?

– Azt én nem tudom... Én csak azt tudom, hogy Dáriusz félt Mr. Snipestól. Amióta csak idekerült.

– Mármint Snipes? – kérdezte Koll.

– Snipes fél évet dolgozott csak a banknál, és kezdettől fogva igazgatóhelyettes volt. Ahogyan ön, asszonyom.

Koll és Szabrina összenéztek. Ezek szerint Mr. Snipes okkal érkezett ide, éppen ide, ahogyan a hadnagy. Ő is valamilyen nyomot követett. Nagy valószínűséggel a pénz szagát. Tudott egy módot, hogyan szerezhet gyorsan sok pénzt ezen a helyen.

– Nem voltak Dáriusznak azelőtt is furcsa szokásai? – kérdezte Koll.

– Nem tudom, én is akkor érkeztem – felelte Rebeka.

– Snipes azért jött ide, hogy pénzt szerezzen.

– De ennek így semmi értelme! – elégedetlenkedett Szabrina. – Rengeteg más bank van, ahol sokkal jobban megszédhette volna magát. Itt mindent potom áron intéznek, ebből nem tudom, hogyan lehet meggazdagodni...

– Ez lesz a kulcs. Mindent potom áron intéznek. Teljesen nonszensz, tuti, hogy nem éri meg senkinek! Ez a bank csak álca. Valamit leplezni akarnak vele, mondjuk egy illegális szervezet működését vagy...

– Pénzmosás. Abból degeszre keresheti magát bárki egy bank élén. Csak annyi a dolga, hogy az adóhivatal ne jöjjön rá.

– Mr. Snipes tényleg profi. Szemet szúrt neki, hogy túl alacsonyak az árak. Tudta, hogy turpisság van mögötte, és úgy döntött, ebből ő majd hasznot húz. Fél évig volt itt? Akkor rengeteg pénz lehet

most a zsebében... Dáriusz pedig végig fenyegetve érezte magát, mert Snipes bármikor kiadhatta őt a rendőrségnek. Lenyűgöző ez a fickó!

– Ugyanakkor veszélyes!

– Persze. Lenyűgöző, de a maga nemében.

– Akkor most... elmehetek? – kérdezte Rebeka.

– Persze, menjen csak! És szerintem én is elmegyek, köszönöm szépen mindkettőjük segítségét!

– De ugye nem fog letartóztatni, amiért...?

– Az magán múlik. Ha folytatja ezt a rossz szokását, hogy elveszi, ami nem a magáé, akkor még találkozunk. Erre mérget vehet!

A lány megszeppenve bólogatott, aztán elköszöntek egymástól, és visszament dolgozni.

– És mit fog tenni a gyilkossággal kapcsolatban? – kérdezte Szabrina.

– Még nem tudom – felelte Koll. – De le akarom zárni az ügyet.

– Dáriusznak elég piszkos ügyletei vannak, úgy tűnik...

– Ki tudja, talán mégiscsak képes elkövetni egy gyilkosságot...

A dolog végül ennyiben maradt. Koll elment, és első útja a rendőrségre vitte. Utánakérdezett Kuzmich Veronika hadnagynak, aki állítólag beépülve dolgozott egy bankban.

A nevet felismerték a kiemelt bűnügyek osztályán, ám meglepő módon nem azt mondták, hogy be van építve, hanem hogy szabadságon van.

– Ez egészen biztos? – kérdezett vissza megerősítésért Koll. – Mert nem tudta magát rendőrként igazolni, és megkérdőjelezhetetlenül a bank igazgatóhelyettese volt.

– Ha ez így van, uram, akkor biztosan magánakcióról van szó. Mi itt nem díjazzuk az ilyesmit, szóval nem fog annyiban maradni.

– Nekem mindegy, a lényeg, hogy tényleg rendőr – sóhajtott fel Koll, és kénytelen volt végre elfogadni, hogy a nő valóban az igazat mondta.

Már javában hajnalodott, amikor a hatemeletes társasház előtt Veronika kiszállt a rendőrautójából. A készenléti egység állig felfegyverzett csapata éppen az orra előtt rohant be az épületbe, hogy aztán emeletről emeletre haladva átkutassák az épületet. Tudták, hogy az ötödik emeleten van a célpont, de ehhez legalább minden folyosót biztosítaniuk kellett.

Aztán megérkezett Emma autója is. A nő kiszállt, és elindult egyenesen az épület bejárata felé a villogó kék-piros fényben. Ezalatt Veronika a készenlétiiek lent maradt tagjaival egyeztetett, és azt tervezte, hogy ő is személyesen nézi meg az említett helyszínt. De közben meglátta Emmát az ajtóhoz közeledni.

– A fenébe is, ez meg hogy kerül ide? – horkant fel, és magából kikelve utánarohant. – Hé, oda nem mehet be! Emma! Éppen rendőrségi akció zajlik!

De Emma csak ment a feje után, egyre gyorsabban, fel a lépcsőn. Veronika követte.

– Megállni! – rántott pisztolyt hirtelen az egyik lépcsőfordulóban. – Nem kérem még egyszer!

Emma épp a következő fordulónál tartott, és nem állt meg. Továbbrohant felfelé.

Aztán hirtelen beleütközött egy kommandós figurába. Az alak nekiszegezte a gépfegyverét, és felszólította, hogy menjen vissza. Ám közben megjelent mögötte a fordulóban megint Veronika, és a nő így két tűz közé került. De esze ágában sem volt visszafordulni.

Eközben a kommandósok berontottak az ötödik emeleti lakásba, érthetetlen, rövid szavakat kiabálva egymásnak, és végigpásztázták az összes helyiséget. Emmáék megvárták, míg kijönnek.

– Tiszta! – mondta a vezetőjük, mikor végre mindannyian kisétáltak a lakásból.

Ekkor Veronika eltette a pisztolyát, és elindult fölfelé. Elsietett Emma mellett, aki persze rögtön követte, és a kommandós velük szemben leengedte a fegyverét.

A két nő berontott a lakásba, és az első, amit megtaláltak, egy pizsama alsó és felső része volt. Aztán egy oldalsó szobában egy összetört széket találtak, irdatlan mennyiségű szétszagotott szigetelőszalaggal. Egyértelműen fogolyként tartottak itt valakit. Semmilyen más berendezés nem volt a szobában.

De továbbhaladtak, egészen a nappaliig. Ott több asztalon is papírok tömkelege volt fölhalmozva, némelyikre rajzoltak, másokra nyomtattak, de mind valamilyen tervhez szolgáltak alapul. Veronika rögtön megállapította, hogy a terroristák itt tervezték meg a szálloda felrobbantását, amiről Snipes a levelében írt, és amit azóta már sikeresen kiürített a rendőrség. A rendőrök közt terjedő pletykák szerint a kiürítés után a szálloda csakugyan a levegőbe röpült, és két kollégájuk áldozatul esett. Az információt a rádión hivatalosan is megerősítették.

– Hol van Snipes? – kérdezte Emma, és egyre erősebben érezte a tehetetlenséget, ami most elfogta ebben az üres lakásban.

– Fogalmam sincs – felelte Veronika.

– Miért fogtál rám pisztolyt? Ugye nem Snipest gyanúsítjátok? Ő nem tehetett...

– Nem tudjuk még, mi történt. Éppen azon vagyok, hogy kiderítsem.

– Snipes jó ember...

– Meglehet. De abban biztosak lehetünk, hogy egyikünk sem ismeri igazán.

– Te ismered?

– Most mondtam, hogy nem.

– Hogy *nem igazán*. Vagyis valamennyire mégis.

– Volt már dolgom veled, ennyi.

– Úgy érted, szakmai?

– Is.

– Te a barátnője voltál?

– Úgy valahogy.

– És ezt eddig miért nem mondtad?

– Figyelmességből.

– Figyelmességből? De hisz el akartad titkolni előlem!

– Nem akartalak belekeverní, így is elég rossz lehet neked. Hogy nem tudod, mivel foglalkozik, milyen veszélyekbe ártja bele magát, és mennyire nem törődik azzal, hogy emberek is tartoznak a járulékos veszteséghez. Neki mindennél fontosabb a munkája.

– Nekem elmondta, hogy milyen fontos vagyok neki.

– Nekem is. Mármost hogy én. De aztán, mikor arról volt szó, gondolkodás nélkül a munkáját választotta. És a te esetemben sem lesz másként. Sőt már meg is történt.

Emmát az émelegés kerülgette. Muszáj volt leülnie egy székre. Éppen oda, ami előtt a laptop is volt. Nem is olyan rég, még arról küldte el Snipes az e-maílt.

– Engem szeret – bizonygatta Emma. – Még ha nem is tűnik úgy.

– Hidd csak ezt! – mondta Veronika leereszkedően.

– Azt mondta, hogy mindig is így érzett irántam.

– Azt csak úgy mondta.

– Szerintem meg irigykedsz. Téged nem kedvelt annyira, engem meg igen.

– Hidd el, ugyanúgy kihasznál majd! Képtelen szeretni.

– Nekem más a tapasztalatom.

– Majd pofára esel.

– Miért csinálod ezt?

– Mit?

– Hogy folyton negatív vagy?

– Mert nincs itt.

– Mi?

– Nem találom. A rohadt életbe! El akarom kapni! Most már muszáj! Véget kell vetni ennek!

– De hát minek? Mit tett ő tulajdonképpen?

– Mindent! Mindent ő tett! Mindent!

– Kérlek, ne kiabálj!

– A rohadt életbe már!

Emma lefordult a székről, és elájult.

Hazatérvén a bankból, Szabrina leparkolt a háza előtt, bezárta a kocsit, majd megállt a bejárati ajtónál. Jobban mondva nem is megállt, hanem megtorpant. A lábtörlő ugyanis néhány centivel félrecsúszott, és így láthatóvá vált a küszöb alsó, fényes illesztése.

Valaki járt itthon.

Bedugta a kulcsot a zárba, és lassan elfordította. Lenyomta a kilincset, aztán a tövénél fogva kisé felfelé emelte az ajtót. Teljesen hangtalanul nyitott be. Miután besétált, ugyanilyen némán csukta be maga mögött az ajtót.

Az előszobaszekrény fiókjához lépett, és halkán kihúzta. Tartott ott egy pisztolyt, de most nem találta. Valakinek vagy szüksége volt egy pisztolyra, és azért tört be, vagy arra számított, hogy nem látják szívesen, ezért elvette a fegyvert. Ez utóbbi valószínűbb volt, s egyben azt is jelentette, hogy az illető még mindig a házban tartózkodott.

A nappali ajtajához lépett. Nyitva volt, és be lehetett látni rajta. Egy fotelban, vele szemben egy férfi ült, kezében az elvett pisztollyal. A padlót bámulta, és nem nézett föl. A beépített rendőr erősen gyanította, hogy még csak észre sem vette a megérkezését.

Továbbindult volna a konyhába, ám ekkor a fickó fölnézett. Volt egy csúnya vágás a bal szeme alatt, és a haja egy foltban hiányzott a homloka fölött.

– Maradjon! – mondta. – Nem mondtam, hogy elmehet.

A nő ismét megtorpant, és engedelmeskedett.

– Azt hitte, nem veszem észre, ha megjön?

– Mit akar? – kérdezte Szabrina.

– Hallottam, mikor megállt az autóval a ház előtt. Már vártam magára.

– Ugye tudja, hogy nem hagyja el élve ezt a házat?

– Maga most nem fenyegetőzhet, az én kezemben van a fegyver! – és jelentőségteljesen meglengette a pisztolyt.

– Ha gondolja, meghallgatom, miért jött, mielőtt megölöm. De akkor javaslom, kezdjen neki!

– Túl sokat hisz magáról, Szabrina! Azt hitte, Dáriusz nem jön rá a maga áskálódásaira? Ha nem tudná, a bankban be van drótozva a tárgyalóterem. Bizony! Mindent hallott!

A nő először megdöbbsent, aztán rövidesen meg is nyugodott. Ha ez igaz is, Dáriusz nem hallhatott túl sokat, mert még mindig azt hiszi, hogy Szabrinának hívják. Az álcája nem bukott le.

– Szóval Dáriusz küldte? – vont a szemöldökét. – Akkor gyávább, mint hittem. Egy végrehajtót küldött ahelyett, hogy maga jött volna ide.

– Dáriusznak ezer fontosabb dolga is akad – szögezte le a fickó. – Maga azonban vagy paranoiás, vagy nem az, akinek mondja magát – nézett a fegyverre. – Biztosra veszem, hogy az utóbbi. Maga ölte meg Melindát, nem igaz? Maga egy kém, és Melinda erre rájött. Úgyhogy meg kellett ölnie, nemde?

– Sejtelve sincs az igazságról.

– Épp eleget tudok.

A nő minden figyelme a pisztolyon volt. Látta, ahogy megmozdul a férfi ujja a ravaszon, és pontosan tudta, mikor kell elugrani. A beszélgetés véget ért. A végrehajtó úgy döntött, itt az ideje lezárni ezt az ügyet.

Meghúzta a ravaszt, a lövés eldördült, Szabrina pedig félreugrott a folyosón. A konyhába akart szaladni egy késért, ám az ajtót zárva találta. A bérgyilkos remekül értette a dolgát. Szabrina hallotta, ahogy feláll a fotelból, és ruganyos léptekkel a folyosó felé közeledik.

Egy pillanatig kétségbe ejtette a tehetetlenség érzése, hogy nem tud fegyverhez jutni. Aztán gondolt egyet, és megfordult. Visszasétált a szoba bejáratához, és épp akkor ért oda, amikor a bérgyilkos kilépett rajta. A fickó nem számított rá, hogy ott fogja várni az ajtóban. Szabrina élt a meglepetés erejével; egyik kezével megragadta a férfi pisztolyt tartó kezén a csuklóját, és a magasba lendítette, közben a másik kezével torkon ütötte. Aztán ágyékon rúgta, biztos, ami biztos.

Kicsavarta a fegyvert a kezéből, még egyszer beletérdelt a fickó orrába, s az elterült a földön. Ő letérdelt mellé, és a homlokának szegezte a pisztolyt.

– Most pedig mindent tudni akarok Dáriusz piszkos ügyleteiről! – mondta. – Hogy honnan szerzi a pénzt, milyen alvilági szervezetekkel van kapcsolatban, és hogy mi köze van mindehhez Snipesnak!

– Nem tudja, mibe ártotta magát! – szólalt meg orrhangon, félig aléltan a fickó. – Meg fogják ölni! Küldeni fognak valaki mást...

– Számítok rá. De szerintem most nem miattam kéne aggódnia! Gyerünk! Kezden el beszélni!

– Kár az erőfeszítésért, úgyis...

– Beszéljen! – kiáltott rá a nő.

A férfi kifújta a levegőt, és úgy döntött, beszél. – Vaskéznek hívják. Fegyverekkel és drogokkal kereskedik. Hatalmas fogás lenne a maga számára...

– Mi köze van Dáriuszhoz?

– Vaskéz Dáriusz bankjában mossa tisztára az üzletből származó pénzét. Cserébe a bevételek kis hányadát Dáriusz kapja. Ő azt hiszi, gazdag ember, pedig csak egy kis senki.

– És Snipes? Hogy jön ide Snipes?

– Ki az a Snipes?

Veronika agyonlőtte a fickót.

A nyomozás új fordulatot vett. Többé nem volt szükség Dáriuszra és a bankjára. A nyomok ehhez a Vaskéz nevezetű emberhez vezettek, aki ha nem is viszi őt közelebb Mr. Snipeshoz, megbízói értékelni fogják a kapást. Túl sok pénz fordult meg ennek az illetőnek a kezében, semhogy közömbös legyen nekik.

Átkutatta a halott ember összes holmiját. Volt a zsebében egy igazolvány, egy telefon meg egy pénztárca. A tárcában egy jegyzetomb sárga papírdarabja tűnt szembe, rajta három teendővel:

– *Öld meg Szabrinát!*

– *Derítsd ki, melyik pályaudvarra érkezik a holnapi párizsi vonat!*

– *Intézd el Virág és Napsugár utazási költségeit, mielőtt megérkeznek!*

Aztán hirtelen megcsörrent Veronika saját mobiltelefonja. Előhalászta a zsebéből. A rendőrség kereste. A felettese utasítására azonnal meg kellett jelennie a kapitányságon.

Emmát végül hazavitte Veronika a saját lakására. Vízet itatott vele, és egy darabig vele maradt, hogy meggyőződjön róla, összeszedi magát. Valószínűleg csak az események zaklatták fel annyira, hogy beleszédüljön.

– Meg kell bocsátanod Snipesnak! – mondta Emma.

– Hé, fogd be! Nem kérdeztelek! – pirított rá Veronika. – Nem azért vagyok itt, hogy a szent szövegeidet hallgassam!

Emma egy pillanatig elgondolkodott, majd megjegyezte: – Pedig kénytelen leszel, ha itt maradsz.

– Nem.

– Tényleg, miért is maradsz itt? Nem szorulok a segítségedre, felnőtt ember vagyok!

– Az imént elájultál, nem hagyhatlak magadra! Még nem.

– Ennyire fontos lennék neked? De hát nem utálsz? Mert Snipes engem választott, és nem téged...

– Ne legyél már gyerekes! Ez többről szól!

– Arról, hogy ő egy bűnöző? Talán igazad van. De te nem azért üldözöd. És nem azért vagy itt, mert olyan jótét lélek vagy. Neked kell valami. És Snipest itt nem kaphatod meg, tehát tippelék: rám van szükséged. Mihez? Mit akarsz csinálni velem?

Veronika hirtelen szembenézett vele. Komolyan, számítóan.

- Tudod, mit jelent beépülni? – kérdezte egy kis idő után.
- Nem – válaszolta Emma.
- Amikor másnak adod ki magadat, mint aki valójában vagy. Csak hogy közelebb kerülj és a bizalmába férközz valakinek. Olyan embernek adod ki magad, akiben megbízhat.
- Miért mondod ezt?
- Arra szeretnék megkérni, hogy épülj be!
- Micsoda?
- Napsugár lesz a neved.
- Nem!
- Az enyém pedig Virág.
- Nem!
- Egy Vaskéz nevű embernek kell elnyernünk a bizalmát. Ugye tudsz improvizálni?
- Nem fogok beépülni!
- Csak néhány óránk maradt, amíg a vonat megérkezik. Egyetlen esélyünk van.
- Nem tudok improvizálni!
- Akkor most majd megtanulsz. Nem nehéz.
- De én nem akarok!
- Ha vissza akarod kapni Snipest, muszáj lesz!

Emma erre nem szólt semmit. Elhitte, hogy amit Veronika mond, az igaz. A céljuk közös volt: előkeríteni Snipest. És mindketten bármit megtettek volna érte.

Átöltöztek, mindketten kicsinosították magukat, amennyire az alkalomhoz illőnek ítélték, aztán a felkelő nap első sugarainál útnak indultak a pályaudvarra. Ott kiderítették, hogy melyik vágányra érkezik majd be a párizsi vonat, aztán a közelben behúzódtak egy árnyékosabb helyre. Amíg a vonatra vártak, Veronika a járókelőket figyelte. Minden azon állt vagy bukott, hogy időben felismerie Vaskéz embereit. Ha nem, akkor az igazi Virág és Napsugár fogják a saját szerepüket játszani, és akkor az egyetlen esély a beépülésre elúszott.

De Vaskéz két öltönyös emberét nem volt nehéz kiszúrni. Fél órával a vonat érkezése előtt ott voltak már, és egyre csak az üres vágányt lesték. Nem családtagokat vártak, de legalábbis nem a sajátjukét. És komor ábrázatukon látszott, hogy minden izgatottságot igyekeznek elfedni. Ezek az emberek más megbízásából voltak itt, és ilyen minőségben látványosan egyedül.

Aztán befutott a vonat. Az utasok elkezdtek leszállni, és a két nő idejét látta elvegyülni a tömeg első hullámában. Majd egyszer csak odakeveredtek a két férfihoz.

- Titeket küldött Vaskéz, ugye? – kérdezte Veronika.

A férfiak zavarba jöttek. – Elnézést, csak úgy emlékeztünk, az egyikük vörös hajú... És sokkal alacsonyabb! – tekintettek Emmára.

- Bizonyára rosszul emlékeznek!

- Nem, Napsu, korábban tényleg vörös volt a hajam egy időben! – javította ki Emma.

Veronika örömmel vette a lapot, hogy megy a társának az improvizálás. Habár a nevek kapcsán nem ebben állapodtak meg.

- Elnézést, de nem ön Napsugár? – kérdezte az egyik fickó Emmától.

– Most nem. Engem hívjanak Virágnak, őt pedig Napsunak! Ehhez ragaszkodom! – tette egyértelművé Emma.

- Hagyják, most ez a hóbertja! – szabadkozott Veronika. – Nagyon megtetszett neki a nevem.

- Értem.

- Szerintem induljunk el!

A férfiak bólintottak, aztán ösztönösen körbenéztek, hogy tiszta-e a terep. Az egyiküknek feltűnt néhány méterre a tömegben egy vörös hajú lány, meg egy magasabb mellette, akik Emmáékhoz egészen hasonlóan öltöztek. De nem foglalkozott velük, ő már megtalálta azokat, akiket keresett.

A két nőt kikísérték egy szürke Mercedeshez, ami a pályaudvar mellett parkolt. Mindannyian beszálltak, majd elindultak a város utcáin, egyenesen Vaskézhez.

– Mennyire várnak minket? – kérdezte Veronika.

– Ó, nagyon! – válaszolt az, amelyik nem vezetett. – El sem tudják képzelni, mennyire! Vaskéz ünnepi ebédet készített, de el ne árulják neki, hogy elmondtam!

– Hű, valamelyikünket nagyon szeretheti...

– Ó, egyenesen csodálja magát!

– Csakugyan?

A két nő összenézett. A testőrökkel még talán sikerült elhithetniük, hogy ők Virág és Napsugár, de egyre valószínűbbnek tűnt, hogy Vaskéz már nem fogja bekapni a horgot. Ha csodálta Virágot, akkor bizonyára elég jól is ismerte. Ki tudja, talán volt is köztük valami románc korábban, és akkor Veronika már az első pillanatban le fog bukni.

Egy kertvárosi dombocska tetején emelkedett a villa, ahova az autó nemsokára megérkezett. Hatalmas, kovácsoltvas kertkapuk hirdették, hogy a gazdag fegyverkereskedő olyan életet él a birtokán, mint a világ legdörzsöltebb maffiózói.

Az egyemeletes villa előtt egy szökőkút emelkedett, melyből megállíthatatlanul csobogott a víz. Az épület bejáratát képező nagy kapuszárnyak tárva-nyitva álltak, és egy folyosón keresztül egész a hátsó kertig lehetett látni. Egy tucatnyi férfi és nő lézengett a látómező ezen szűk sávjában.

Emmáék kiszálltak, és megálltak a szökőkút mellett. A testőrök beljebb akarták vezetni őket, de ekkor előbukkant egy középkorú fickó, őszülő, barna hajjal, kampós orral, a legelegánsabban kiöltözve.

– Úgy örülök, hogy végre megérkeztek! – üdvözölte a két új vendéget.

Emma nyájasan mosolygott, Veronika pedig válaszolni próbált, de a férfi arca hirtelen zavarodott lett, és elkomorult. Hol egyikükre, hol másikukra nézett.

– Hol van Virág és Napsugár? – kérdezte óvatosan.

Az örök megérezhetek valamit a főnök gyanakvásából, mert automatikusan elálltak a vendégek előtt minden menekülési útvonalat.

– De hisz mi vagyunk! – csodálkozott Veronika. Emma szóhoz sem jutott.

– Az kizárt. Ez a nő egyáltalán nem hasonlít Napsugárra – felelte a férfi, és előhúzott egy pisztolyt.

– Micsoda? De hát ez... – kapta föl értetlenül mindkét kezét Veronika.

Hirtelen hat fegyveres férfi is pisztolyt rántott körülöttük, és egyenesen rájuk szegezték.

Emmának földbe gyökerezett a lába. Biztosra vette, hogy most meg fog halni. Itt a vég. Veronika tévedett, és nem lehetett beépülniük. Az első pillanatban lelepleződtek.

– Te vagy Vaskéz? – kérdezte Emma önkéntelenül a döbbenettől.

– Nocsak, nem ilyen fizimiskára számítottál, mi?! – mondta a férfi továbbra is feszült arckifejezéssel.

– Ezt nem gondolhatod komolyan! – méltatlankodott Veronika.

– Pofa be! – fogta rá a pisztolyát Vaskéz.

– Mégis minek nézel te engem? Komolyan azt hiszed, hogy ilyen könnyen kicserélhetnek valami hasonmással? Ugyan már, ahhoz korábban kell felkelni!

– Igazad van, te valódi vagy! De ő nem! – és most a pisztolyát Emmára szegezte. – Ő biztos, hogy téglá.

– Ez örülség! Ahogy engem se lehet kicserélni, úgy az is feltűnne, ha...

– Ő nem Napsugár. Sajnálom, hogy tőlem kell megtudnod, de most az egyszer téged is átejtettek! Mert ez az ember itt nem Napsugár...

Emma annyira meg volt rémülve, hogy kiverte a víz. Nem ájult el, nem vesztette el az eszméletét, teljes mértékben jelen volt, de képtelen volt még csak a száját is kinyitni. Sose hitte, hogy valaha az életében még hét fegyver csövével kell majd szembenéznie.

– Úgyhogy meg kell ölnöd! – jelentette ki Vaskéz, és csőre töltve odanyújtotta a pisztolyát Veronikának.

– Nem tehetem, ez örület! – tagadta meg a nő.

– Öld meg! – förmedt rá ellentmondást nem tűrve a férfi.

Veronika átvette a pisztolyt, és gépiesen Emmára emelte. A társa oldalt állt neki, és továbbra is képtelen volt megmozdulni. Nem nézett Veronika szemébe, csupán várta, hogy megtörténjen, aminek meg kell történnie.

Amaz pedig meghúzta a ravaszt. Egyetlen, egyszerű mozdulat, az ütőszeg rácsapott a gyúelegyre, a lőpor pedig kirobbantotta a lövedéket a csövön keresztül. A következő pillanatban Emma teste egy rongydarabként csuklott össze, élettelenül összeegyeztethetetlen pozícióban.

Vaskéz kifújta a levegőt.

Veronika visszaadta a pisztolyt, és minden erejét összeszedve, egyenesen szembenézett a férfival. A szíve hevesen zakatolt a mellkasában. Úgy érezte, egy újabb lépéssel került távolabb valamitől, amire legbelül áhítozott. Valami, ami már egy ideje foglalkoztatta, de túl gyáva volt ahhoz, hogy megérintse: a szabadság.

– Na... Most, hogy ezt tisztáztuk, kerülj beljebb! – szólalt meg Vaskéz.

Az első adandó alkalommal Veronika keresett egy félreeső sarkot Vaskéz villájában, és telefonált a feletteseinek.

– Megvan az emberünk – mondta. – Küldöm a fotókat.

– Remekül csinálja, Zoey! – válaszolták a telefonban. – Miután ott végzett, térjen vissza eredeti küldetéséhez, és találja meg Snipest!

– Már ha még él...

– Ha meghalt, úgy kerítse elő a holttestét! A fickó fenyegetés a CIA-re nézve, mindenképpen likvidálni kell!

– Nyomot vesztettem, Snipesnek csupán Dáriusz pénze kellett, a mélyebb ügyekbe nem ártotta bele magát...

– Akkor kövesse a pénzt!

– Úgy gondolja, hogy hagyott maga után bármiféle nyomot?

– Hé! Legalább utánanézne?! Mindenki követ el hibákat, főleg Snipes! Biztos, hogy a nyomára fog bukkanni!

– Jogos! Dáriuszhoz is a saját nevével épült be...

– Érti már?

– De ez a fickó profi! Egyetlen személyiséget használ, nincsenek álnevei, mégis évek óta képtelenek vagyunk közelebb kerülni hozzá!

– Ez nem igaz. Sikerült a közelébe férkőznünk, de maga elszúrta. Meg kellett volna ölnie, amikor volt rá módja!

– Snipes sok mindent tudhat, amit mi is tudni szeretnénk. Nem hagyhattam elveszni ennyi információt!

Ekkor váratlanul Vaskéz nézett be a folyosóról.

– Bocsáss meg, drágám, mennem kell! Majd beszélünk még! – Veronika letette a telefont, Vaskéz pedig egy féltékeny pillantással követte a mozdulatát, ahogyan a zsebébe süllyeszti.

– Ki a szerencsés, ha szabad tudnom? – kérdezte.

– Nem, nem szabad...

Vaskéz odalépett hozzá, olyan közel, hogy az már az illetlenség határait súrolta. – Szóval nincs esélyem?

– Az attól függ – kacérkodott a nő, és hagyta, hogy a férfi keze végigsimítson a testére feszülő ruhán. – Miért is vagyok most itt?

– Értem már, mindig az üzlet az első...

A férfi elengedte, és kérte, hogy kövesse. Átvezette egy másik szobába, ami kulcsra volt zárva. Itt intézte az üzleti ügyeket. Gondosan elzárva őrzött mindent, ami az üzelveinek akadálytalan lefolyását biztosította.

– Úgy tudom, ön sok pénzt hajlandó fizetni a profilokért – mondta Vaskéz, és közben bekapcsolt

egy laptopot.

– Milyen profilokról lenne szó? – kérdezte Veronika kíváncsian.

– Öt CIA álca teljes leírását sikerült megszerezniem, méghozzá a legkülönbébb területekről! Van köztük orvos, tanár, mérnök, köztisztviselő... Az ötödik, azt hiszem, egy temetkezési vállalkozó – s ebben a pillanatban megjelentek a profilok a képernyőn, fényképpel és leírással együtt.

– Honnan szerezte őket?

– Megvannak a forrásaim. Nos, érdeklí a dolog?

Veronika alaposan átnézte a listát.

Az orvos a Semmelweis Egyetemen végzett, és nőgyógyászként praktizált Budapesten. Tökéletesen átlagos, egy-két nem túl kiemelkedő, de jól mutató szakmai eredménnyel az életrajzában.

Ugyanígy a tanár, aki az Eötvös Loránd Tudományegyetemen tanított, nem holmi gimnáziumban, de ennél többet nem nagyon tudott felmutatni.

A mérnök volt az egyetlen nő a listán, a Műszaki Egyetemen végzett villamosmérnökként, sőt doktorált is, aztán a legkülönbébb cégeknek dolgozott.

A köztisztviselő egy igazi senki volt, semmit nem tudott felmutatni. Egy szerencsétlen, akit még Veronika is gyakran látott felbukkanni Dáriusz bankjában. Legutóbb éppen egy csekkkel szerencsétlenkedett.

A temetkezési vállalkozónál pedig nem tüntettek föl többet egy címnél meg egy fényképnél, ami egy hóbortos öregembert ábrázolt.

– Megveszem – jelentette ki Veronika.

– Mennyit ad érte? – kérdezte Vaskéz.

– Huszonötmillió elég lesz?

– Á, szóval tényleg sokat ér...

– Nem. De a forrását is megveszem. Forrással együtt huszonötmillió.

– Nem adhatom ki a forrásomat...

– Kell a pénz vagy sem? Senkivel nem köt ilyen jó üzletet!

– Ha átadom a forrásomat, többé nem lesz mivel üzletelnem!

– Kell a pénz, vagy sem?

– Harmincért megegyezhetünk.

– Huszonhat, ez a maximum.

– Huszonnyolc.

– Huszonhét.

– Rendben. Mikor láthatom a pénzemet?

– Amint megmutatta a forrást, átutalom. Ha az úgy megfelel. Remélem, biztonságos számlája van!

– Biztosabb nem is lehetne! – mosolygott Vaskéz, és kiterelte Veronikát a folyosóra. – Várjon itt, mindjárt jövök! – mondta, aztán bezárta az ajtót, és elviharzott.

Veronika előhúzta ismét a telefonját, és felhívta a megbízóját.

– Uram, tudnom kell valamit! – mondta. – Hány emberünk van még a városban?

– Kettő, miért? – kérdeztek vissza a telefonvonal túlsó végén.

– Állítólag öt CIA álcát lovasítottak meg, és mindegyik budapesti.

– Nincs ennyi emberünk Budapesten. Kettőn vannak, azok is az ön ügyén dolgoznak. Esetleg megnézhetem az inaktív...

– Hagyja, nem lesznek köztük! Nem a CIA-nek dolgoznak. Egy másik ügynökség lehet a háttérben.

– Ki kell derítenie, hogy melyik!

– Tudom, azon vagyok! De közben támadt egy ötletem Snipes megtalálására is...

Egy ócska, budapesti panellakásban a számítógépes kockák szingli életét élte az a húszas éveiben járó férfi, akit a CIA Zoey megsegítésére küldött terepre. Látszólag teljesen használhatatlan volt a

való életben, a külsejére emiatt egyáltalán nem is adott, és koszos szakállát hagyta annyira megnőni, hogy már messziről is gusztustalannak hatott. Zoey szerette, de ezt a fizimiskáját ki nem állhatta. Amíg Veronika szerepét játszotta, folyton csak becsmérelte a férfit.

– Még mindig nem borotválkoztál meg, te állat? – kérdezte, miután a pasas ajtót nyitott neki. – Elég gáz volt, amit a rágógumival műveltél...

– Láttad? – csodálkozott a férfi.

– Én mindent látok. Ezért vagyok én az ügynök, te pedig a...

– Hé, ne felejtsd el, én poloskáltam be a bankot!

– Ja, csak közben azt nem vetted észre, hogy Dáriusz is megtette ugyanezt... De hagyjuk, kéne a segítséged: le tudnád nyomozni, hogy a bankban megforgatott mocskos pénz hova ment tovább? Egy része biztosan Snipes valamelyik számlájára...

– Már megnéztem. Két lépéssel előttem járok, édesem! – azzal átnyújtott a nőnek egy papírcetlit, rajta egy hosszú számsorral. – Snipes számlaszáma.

– Ez nekem kevés lesz, szükségem van egy címre!

– Fordítsd meg!

Veronika megnézte a cetli másik oldalát, és valóban oda volt írva egy lakcím, amit a számlaszám és a banki adatok alapján sikerült kideríteni.

– Snipes egyenesen játszik, mindenét le lehet nyomozni. Csak tudni kell, mit keress...

– Épp ez benne a nehéz... Köszí! – fejezte be a beszélgetést Veronika, és rögtön távozott is.

Nem telt el tíz perc, ismét kopogtak a lakás ajtaján.

A kocka gondolkodás nélkül ajtót nyitott. – Éreztem én, hogy még visszajössz...

De aki betoppant, az nem Veronika volt, hanem Koll nyomozó.

– Uh, maga az? – tátotta el a száját a szakállas fazon.

– Tudnom kell mindent, amit Veronikának is elmondott! – mondta a nyomozó.

– Milyen Veronikának?

– Vagy Szabrinának, vagy Virágnak, bárhogy is hívják!

– Fogalmam sincs, kiről beszél! – habogott a fickó, miközben Koll egyenesen a sarokba szorította.

– Tudom, hogy ő ölte meg Melindát, a bankban. Mert rájött, hogy kém. Vagy csak szimplán akadályozta a munkáját, mert ő is a pénzeszsák Dáriuszt akarta megszerezni magának. Lényegtelen. Melinda útban volt, szóval Veronika megölte.

– Miről beszél? Kérem, eresszen el!

– Tudja, mi jár kémkedésért? – Kollt nem érdekelt a férfi mocskos szakállá, a torkánál fogva szorította őt a falnak, hogy kellőképpen hatásos legyen. – Csak mert maguk mindketten kémek. Azóta követtem Veronikát, hogy visszament a rendőrségre. Úgy éreztem, valami nem stimmel a sztorijával. Láttam, ahogy megöl egy ártatlan nőt, és akkor összeállt a kép: túl hidegvérű egy rendőrhöz képest. De nem pszichopata, ahhoz túlságosan megfontolt. Nem, maguk kémek, és fogalmam sincs kinek dolgoznak, de maga majd elmondja...

– Azt lesheti!

Koll pisztolyt rántott, és szétlőtte a monitort. – Biztos benne? A következővel a golyóit duplázom meg...

A megfélemlített fiatalembernek teljesen eltorzult az arca, és fuldokolni kezdett. Koll lelökte a padlóra. A pisztolyt az ágyékának szegezte.

– Nem kérem még egyszer.

A férfi megadta magát. Egyszerűen megtört. Koll olyan hirtelen támadta le, hogy a védelem nem tudott sokáig kitartani. Elmondott neki mindent, amit tudni akart. A nyomozó szájalmasnak találta, ezért nem pazarolt rá több golyót, inkább csak megbilincselte, és megvárta, míg megérkezik az erősítés.

A ház amit Veronika Snipes címén talált, egy családi ház volt. Meglehetősen üres, már évek óta nem lakott benne senki. Csak egyetlen szoba volt zsúfolásig megrakodva, és az is csak úgy, mint egy ideiglenes raktár. Minden kacat egymás hegyén-hátán.

A szoba az emeleten volt, és csak legvégül akadt rá a nő. Olyannak tűnt a hely, mint egy menedék, vész esetére. Egy a sok közül, valószínűleg. Veronika ismerte ezt a stratégiát, a CIA-nek is számos védett háza volt szerte a világban.

De több volt ez a hely menedéknél. Ha nem ismerte volna jól Snipest, Veronika azt feltételezhetné volna, hogy az emlékeit gyűjtötte itt. Mint valami szánalmas gyűjtögető. De Snipes nyomozó volt, bizonyos mértékben kolléga, és mint ilyen, sokkal jellemzőbb volt rá, hogy inkább bizonyítékokat gyűjt, semmint emlékeket. Persze egy bizonyítékhoz is rengeteg emlék kötődhet...

Veronikának megakadt a szeme egy esküvői fényképen. Be volt keretezve, és egy nagyobb doboz tetején hevert. A kezébe vette, hogy alaposan megnézze, de ekkor hirtelen megnyikordult odalént a bejárati ajtó. Azonnal visszatette a fényképet a helyére, és pisztollyal a kézben a lépcsőig osont.

– Veronika! – szólalt meg odalént Koll, és sorra járta végig a lenti helyiségeket. – Tudom, hogy itt van!

A válasz síri csend volt.

Koll elindult fölfelé a lépcsőn, gondosan végigpásztázva mindent a pisztolyával.

– Vége van, nem menekülhet tovább! – mondta hangosan Koll. – Elkaptam!

Veronika elbújt egy sarok mögött.

– Melyik nevét szereti a legjobban? Szabrina? Virág? Esetleg Zoey?... Van egyáltalán igazi énje, vagy mindegyik csak felvett? Annyira otthonosan cserélgeti a felvett személyiségeket, mint egy kameleon... Tudom, hogy a CIA-nek dolgozik!

Koll felért a lépcsőn, és mikor nem találta a nőt, kissé leeresztette a pisztolyát.

Hiba volt.

Veronika abban a pillanatban előlépett a sarok mögül, és fejbe lőtte. A holttest hátrahanyatlott, végiggurult a lépcsőn, és megállt a földszinten.

– A Veronika hogy tetszik? – válaszolt a kém ezután. – És egyébként is, a fenébe a CIA-vel! Nekem csak Snipes kell!

Azzal visszament a szobába, és ismét kezébe vette a fényképet. Snipes volt rajta, rögtön felismerte. Pedig sosem volt házas. A kezében egy apró tárgyat tartott: egy üres üvegkalickát. Épp olyat, mint ami a kép mögött volt.

Veronika fölnevezett az üvegkalickára, és egy egyszerű aranygyűrűt látott meg benne. Olyat, amelyet az esküvőn szokott egymás ujjára húzni az ifjú pár. Olyat, amiért ő hajlandó lett volna megmaradni a Veronika névénél, és egy szempillantás alatt eltűnni a CIA, vagyis a munkaadói radarjáról.

Így azonban még egy munkát el kellett végeznie: ki kellett derítenie, hogy ki az az öt ügynök, akiknek az álcáit megvette Vaskéztől. Az egyikük folyton ott volt a bankban, ahol utóbb dolgozott. Talán éppen őt figyelte meg? Vagy Snipest?

És a nőgyógyász? Hogy jut eszébe bárkinek is...? Hacsak nem valami nagyon hosszú távú megfigyelésről van szó. Valaki talán már régóta figyeltette Snipest és a nőt, aki...

Figyelme ismét a fényképre terelődött, és most megnézte a menyasszonyt. Gyönyörű nő volt, ideális alakkal, egészséges kinézettel, és okos, elszánt tekintettel. Veronikát szinte megette az irigység. És az örület, hogy képtelen megérteni, amit lát:

A Snipes mellett álló nő Emma volt...